A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2020. november 24.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – A 6. cikk (2) bekezdése – A »végrehajtó igazságügyi hatóság« fogalma – A 27. cikk (2) bekezdése – A specialitás szabálya – A 27. cikk (3) bekezdésének g) pontja és (4) bekezdése – Eltérés – Az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő »másik bűncselekmény« miatt indított büntetőeljárás – A végrehajtó igazságügyi hatóság hozzájárulása – A végrehajtó tagállam ügyészségének hozzájárulása”

A C-510/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a hof van beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2019. július 4-én érkezett, 2019. június 26-i határozatával terjesztett elő az

AZ

ellen folytatott,

az **Openbaar Ministerie**,

YU,

ZV

részvételével folyamatban lévő büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan és N. Piçarra tanácselnökök, Juhász E., C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe (előadó), C. Lycourgos és P. G. Xuereb bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– AZ képviseletében F. Thiebaut és M. Souidi advocaten,

* Az eljárás nyelve: holland.

– az Openbaar Ministerie képviseletében J. Van Gaever,

– a német kormány képviseletében J. Möller, M. Hellmann, E. Lankenau és A. Berg, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben,

– a magyar kormány képviseletében Fehér M. Z., Koós G. és Tátrai M. M., meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében S. Grünheid és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. június 25-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 6. cikke (2) bekezdésének, valamint 14., 19. és 27. cikkének értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet az okirat-hamisítással, hamisított okiratok felhasználásával és csalással vádolt, illetve a holland hatóságok által európai elfogatóparancs végrehajtása keretében átadott AZ belga állampolgárral szemben Belgiumban indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2002/584 kerethatározat (5), (7) és (8) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„(5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.

[…]

(7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az Európai

Unióról szóló szerződés 2. cikkében és az Európai Közösséget létrehozó szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

(8) Az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy annak a tagállamnak az igazságügyi hatósága határoz az átadásról, amelyben a keresett személyt elfogták [helyesen: hogy abban a tagállamban, amelyben a keresett személyt elfogták, igazságügyi hatóság határoz az átadásról].”

4 A kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

5 Az említett kerethatározat 3., 4. és 4a. cikkében az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező, illetve mérlegelhető megtagadásának okai szerepelnek. Ugyanezen kerethatározat 5. cikke a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákkal foglalkozik.

6 A 2002/584 kerethatározatnak „Az illetékes igazságügyi hatóságok meghatározása” című 6. cikke értelmében:

„(1) Kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.

(2) Végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs végrehajtására illetékes.

(3) A tagállamok mindegyike tájékoztatja a Tanács Főtitkárságát a joga szerinti illetékes igazságügyi hatóságról.”

7 E kerethatározatnak „A keresett személy kihallgatása” című 14. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ha az elfogott személy nem egyezik bele a 13. cikk szerinti átadásába, joga van ahhoz, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállam nemzeti joga szerint kihallgassa.”

8 Az említett kerethatározat „Határozat az átadásról” című 15. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.”

9 Ugyanezen kerethatározatnak „A személy kihallgatása a határozat meghozatala előtt” című 19. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A keresett személyt igazságügyi hatóság hallgatja ki egy, a megkereső bíróság tagállamának joga szerint kijelölt másik személy segítségével.

(2) A keresett személyt a végrehajtó tagállam jogának, valamint a kibocsátó és a végrehajtó igazságügyi hatóság közötti közös megállapodásban meghatározott feltételeknek megfelelően hallgatják ki.

(3) E cikk és a meghatározott feltételek szabályszerű alkalmazásának biztosítása érdekében az illetékes végrehajtó igazságügyi hatóság megbízhatja tagállamának egy másik igazságügyi hatóságát, hogy vegyen részt a keresett személy kihallgatásában.”

10 A 2002/584 kerethatározat „Esetleges büntetőeljárás más bűncselekmények miatt” című 27. cikke értelmében:

„(1) Bármely tagállam értesítheti a Tanács Főtitkárságát arról, hogy más, ugyanilyen értelmű nyilatkozatot tett tagállamokkal fenntartott kapcsolataiban vélelmezi, hogy a hozzájárulásukat adták ahhoz, hogy egy személyt az átadása előtt elkövetett, az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt büntetőeljárást indítsanak ellene, elítéljenek, és szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogva tartsanak [helyesen: hogy egy személy ellen az átadása előtt elkövetett, az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt büntetőeljárást indítsanak, e személyt elítéljék és szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogva tartsák], amennyiben az adott esetben a végrehajtó igazságügyi hatóság az átadásról szóló határozatában másképpen nem rendelkezik.

(2) Az (1) és (3) bekezdésben említett esetek kivételével az átadott személy az átadása előtt elkövetett, az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző egyéb bűncselekmény miatt nem indítható ellene büntetőeljárás [helyesen: nem vonható büntetőeljárás alá], nem ítélhető el, és egyéb módon sem foszthető meg szabadságától.

(3) A (2) bekezdés nem alkalmazható az alábbi esetekben:

[…]

g) ha a személyt átadó végrehajtó igazságügyi hatóság a (4) bekezdéssel összhangban hozzájárulását adja.

(4) A hozzájárulás iránti kérelmet a 8. cikk (1) bekezdésében felsorolt információk és a 8. cikk (2) bekezdése szerinti fordítás kíséretében terjesztik elő a végrehajtó igazságügyi hatóságnak. A hozzájárulást meg kell adni, ha a bűncselekmény, amelyre vonatkozóan azt kérik, e kerethatározat rendelkezései szerint önmagában is átadási kötelezettséget von maga után. A hozzájárulást a 3. cikkben említett okok fennállása esetén meg kell tagadni, egyébként csak a 4. cikkben említett okok miatt tagadható meg. Az erre vonatkozó határozatot legkésőbb a kérelem kézhezvételét követő 30 napon belül hozzák meg.

[…]”

A nemzeti jog

A belga jog

11 A 2003. december 19-i wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (az európai elfogatóparancsról szóló törvény, *Belgisch Staatsblad*, 2003. december 22., 60075. o.) 37. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. § Valamely belga igazságügyi hatóság által kibocsátott európai elfogatóparancs alapján átadott személy az átadása előtt elkövetett és az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt nem vonható büntetőeljárás alá, nem ítélhető el, és egyéb módon sem foszthető meg szabadságától.

2. § Az (1) bekezdés nem alkalmazható az alábbi esetekben:

[…]

Az első bekezdésben meghatározott eseteket kivéve, ha a vizsgálóbíró, az ügyész vagy a bíróság – esettől függően – az átadott személyt az említett átadás előtt elkövetett és az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt büntetőeljárás alá kívánja vonni, el kívánja ítélni vagy egyéb módon a szabadságától meg kívánja fosztani, hozzájárulás iránti kérelmet kell a végrehajtó igazságügyi hatósághoz előterjesztenie a 4. cikk 2. §-ában felsorolt információk és szükség szerinti fordítás kíséretében.”

A holland jog

– Az Overleveringswet

12 A 2004. április 29-i wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (az európai elfogatóparancsról és az Európai Unió tagállamai közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározatának átültetéséről szóló törvény; Stb. 2004., 195. szám) alapügy tényállására alkalmazandó változatának (a továbbiakban: Overleveringswet) 14. cikke a következőket mondja ki:

„(1) Az átadás kizárólag azzal a feltétellel engedélyezhető, hogy a keresett személyt az átadása előtt elkövetett és az átadás alapjául szolgáló bűncselekményektől eltérő másik bűncselekmények miatt nem vonják büntetőeljárás alá, nem szabnak ki vele szemben szankciót és egyéb módon sem korlátozzák személyi szabadságát, kivéve ha

[…]

f) ehhez az ügyész előzetes hozzájárulását kérték és meg is kapták.

[…]

(3) Az ügyész megadja az (1) bekezdés f) pontja […] szerinti hozzájárulást a kibocsátó igazságügyi hatóság kérelmére és a fordítás kíséretében továbbított európai elfogatóparancs alapján azon bűncselekmények tekintetében, amelyek miatt a jelen törvény alapján engedélyezhető lett volna az átadás […]”

– A bírósági szervezetről szóló törvény

13 A wet op de Rechterlijke Organisatie (a bírósági szervezetről szóló törvény) 127. cikke szerint az igazságügyért és biztonságért felelős miniszter általános és egyedi utasításokat adhat az ügyészség feladatainak ellátására és hatásköreinek gyakorlására vonatkozóan.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 A rechtbank van eerste aanleg te Leuven (leuveni elsőfokú bíróság, Belgium) vizsgálóbírója a 2017. szeptember 26-i végzésével az e bíróság mellett működő királyi ügyész indítványára európai elfogatóparancsot bocsátott ki AZ belga állampolgárral szemben a Belgiumban, 2017. május 5. és május 13. között elkövetett okirat-hamisítás, hamisított okiratok felhasználása és csalás miatti büntetőeljárás lefolytatása céljából (a továbbiakban: eredeti európai elfogatóparancs).

15 AZ-t e cselekmények miatt Hollandiában elfogták. Az eredeti európai elfogatóparancs végrehajtása keretében AZ-t 2017. december 13-án a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) határozata alapján átadták a belga hatóságoknak.

16 2018. január 26-án a rechtbank van eerste aanleg te Leuven (leuveni elsőfokú bíróság) vizsgálóbírója kiegészítő európai elfogatóparancsot (a továbbiakban: kiegészítő európai elfogatóparancs) bocsátott ki AZ-vel szemben az eredeti európai elfogatóparancsban foglaltakon túli, e bíróság mellett működő királyi ügyész 2017. október 26-i, 2017. november 24-i és 2018. január 25-i indítványainak tárgyát képező okirat-hamisítás, hamisított okiratok felhasználása és csalás miatt.

17 A rechtbank van eerste aanleg te Leuven (leuveni elsőfokú bíróság) vizsgálóbírójához intézett 2018. február 13-i levelében az arrondissementsparket Amszterdamhoz (amszterdami regionális ügyészség, Hollandia) tartozó officier van justitie (ügyész) az Overleveringswet 14. cikkének megfelelően hozzájárulását adta a kiegészítő európai elfogatóparancsban szereplő bűncselekmények miatti büntetőeljárás megindításához.

18 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy AZ ellen büntetőeljárás indult az eredeti és a kiegészítő európai elfogatóparancsban említett cselekmények miatt. A correctionele rechtbank te Leuven (leuveni büntetőbíróság, Belgium) AZ-t e cselekmények miatt – többek között – főbüntetésként 3 év szabadságvesztés-büntetésre ítélte.

19 AZ az említett bíróság által hozott ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be a hof van beroep te Brusselhez (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium). E bíróság előtt AZ felveti azt a kérdést, hogy az Overleveringswet 14. cikke összhangban áll-e a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdésével, 14. cikkével, 19. cikkének (2) bekezdésével és 27. cikkével. Ebben az összefüggésben az említett bíróság különösen arra keresi a választ, hogy az amszterdami ügyészség ügyésze a jelen ügyben az e kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett olyan „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” minősül-e, amely megadhatja az említett kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontjában és (4) bekezdésében előírt hozzájárulást.

20 E körülmények között a hof van beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1.1) Az uniós jog önálló fogalma-e a [2002/584] kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett »igazságügyi hatóság« fogalma?

1.2) Az 1.1) kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Milyen kritériumok alapján állapítható meg, hogy a végrehajtó tagállam valamelyik hatósága ilyen igazságügyi hatóság-e, és következésképpen igazságügyi hatósági határozatnak minősül-e az általa végrehajtott európai elfogatóparancs?

1.3) Az 1.1) kérdésre adandó igenlő válasz esetén: A kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett »igazságügyi hatóság« fogalmába tartozik-e a holland Openbaar Ministerie (ügyészség, Hollandia), pontosabban az Officier van Justitie (ügyész, Hollandia), és következésképpen igazságügyi hatósági határozatnak minősül-e az e hatóság által végrehajtott európai elfogatóparancs?

1.4) Az 1.3) kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Megengedett-e, hogy míg a [2002/584] kerethatározat 15. cikke alapján egy igazságügyi hatóság, pontosabban az Overleveringskamer te Amsterdam (amszterdami átadási tanács, Hollandia) vizsgálja meg az eredeti átadást, biztosítva többek között az érintett személy meghallgatáshoz és igazságszolgáltatás igénybevételéhez való jogát, addig a [2002/584] kerethatározat 27. cikke szerinti kiegészítő átadásra egy másik hatóság, mégpedig az ügyész rendelkezik hatáskörrel, és nincs biztosítva az érintett személy meghallgatáshoz és igazságszolgáltatás igénybevételéhez való joga, ami miatt bármiféle nyomós indok nélkül nyilvánvaló inkoherencia jön létre a [2002/584] kerethatározaton belül?

1.5) Az 1.3) és 1.4) kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni a [2002/584] kerethatározat 14., 19. és 27. cikkét, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságként eljáró ügyészségnek mindenekelőtt biztosítania kell az érintett személy meghallgatáshoz és igazságszolgáltatás igénybevételéhez való jogát, mielőtt hozzájárulását adhatná ahhoz, hogy egy személy ellen az európai elfogatóparancson alapuló átadása előtt elkövetett és az átadás iránti kérelem tárgyát nem képező bűncselekmény miatt büntetőeljárást indítsanak, e személyt elítéljék, és szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogva tartsák?

2) Az Arrondissementsparket Amsterdamnak (amszterdami regionális ügyészség, Hollandia) az [Overleveringswet] 14. cikkének végrehajtása keretében eljáró ügyésze-e a (2002/584) kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett végrehajtó igazságügyi hatóság, amely a keresett személyt átadta, és amely hozzájárulását adhatja a kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontja és 27. cikkének (4) bekezdése értelmében?”

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

21 A német kormány lényegében azzal az indokkal vonja kétségbe az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát, hogy a feltett kérdések semmilyen összefüggésben nincsenek az alapügy tényállásával, mindenesetre azonban a kérdést előterjesztő bíróság nem jelölte meg azokat az okokat, amelyek miatt az e kérdésekre adott válaszok relevánsak lennének e jogvita megoldása szempontjából.

22 E kormány szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a Hollandiában lefolytatott átadási és hozzájárulási eljárásra vonatkoznak, amelynek keretében a holland hatóságok végleges határozatot hoztak. A keresett személyt e határozat végrehajtása keretében már átadták a belga hatóságoknak. Ebben az összefüggésben a kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságainak nincs lehetőségük a végrehajtó tagállamban hozott említett határozat felülvizsgálatára, és e határozatot csak ez utóbbi tagállam bíróságai előtt lehet vitatni.

23 Ezenkívül a végrehajtó tagállam valamely hatósága által adott hozzájárulás érvényességét illető, a kibocsátó tagállam bírósága általi felülvizsgálat lehetővé tétele ellentétes lenne a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elvével.

24 Végül a kibocsátó tagállamban már lezárult végrehajtási eljárás felülvizsgálata a 2002/584 kerethatározat célkitűzésével is ellentétes lenne, amely a szuverén államok közötti hagyományos, a politikai hatalom bevonásával és értékelésével járó együttműködési rendszernek az elítéltek vagy gyanúsítottak igazságügyi hatóságok közötti egyszerűsített és hatékony, a kölcsönös elismerés elvén

alapuló átadási rendszerével való felváltására irányul. Még a hagyományos kiadatási eljárások esetében sem képezi a megkereső államban bírósági felülvizsgálat tárgyát a terhelt kiadatására vonatkozó határozat meghozatalához vezető nemzeti eljárás.

25 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttműködés keretében kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozatnak az ítélete meghozatala tekintetében fennálló szükségességét, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság főszabály szerint köteles határozatot hozni (2018. december 4-i Minister for Justice and Equality és Commissioner of An Garda Síochána ítélet, C-378/17, EU:C:2018:979, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Ennélfogva az uniós jogra vonatkozó kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2018. december 4-i Minister for Justice and Equality és Commissioner of An Garda Síochána ítélet, C-378/17, EU:C:2018:979, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Konkrétabban, amint az magából az EUMSZ 267. cikk szövegéből kitűnik, a kért előzetes döntésnek „szükségesnek” kell lennie a kérdést előterjesztő bíróság által az előtte folyamatban lévő ügyben kialakítandó „ítélete meghozatalához”. Így az előzetes döntéshozatali eljárás előfeltétele többek között a nemzeti bíróság előtt ténylegesen folyamatban lévő jogvita, amelynek keretében a nemzeti bíróságnak az előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítéletet tekintetbe vevő határozatot kell hoznia (lásd ebben az értelemben: 2020. március 26-i Miasto Łowicz és Prokurator Generalny ítélet, C-558/18 és C-563/18, EU:C:2020:234, 45. és 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározatnak az a célja, amint az többek között az 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, valamint az (5) és (7) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a tagállamok közötti többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén nyugvó átadásának rendszerével váltsa fel (lásd ebben az értelemben: 2008. július 17-i Kozłowski ítélet, C-66/08, EU:C:2008:437, 31. pont; 2018. január 23-i Piotrowski ítélet, C-367/16, EU:C:2018:27, 46. pont).

29 Az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített rendszerének hatékonysága és megfelelő működése az e kerethatározat által meghatározott egyes követelmények tiszteletben tartásán alapul (lásd ebben az értelemben: 2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie [Lyoni és tours-i ügyészség] ítélet, C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 46. pont). E követelmények között szerepel az említett kerethatározaton alapuló átadási eljárás keretében együttműködni köteles kibocsátó és végrehajtó hatóságok igazságszolgáltatási jellege.

30 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság kérdései pontosan a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése, valamint 27. cikke (3) bekezdésének g) pontja és (4) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalmának értelmezésére vonatkoznak.

31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározat 27. cikkének (2) bekezdése megfogalmazza a specialitás szabályát, amely szerint az átadott személy az átadása előtt elkövetett, az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt nem vonható büntetőeljárás alá, nem

ítélhető el, illetve nem fosztható meg szabadságától. Az említett kerethatározat 27. cikke (3) bekezdése g) pontja értelmében azonban az említett szabály nem alkalmazandó, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság e cikk (4) bekezdésének megfelelően hozzájárulását adta.

32 Ugyanezen kerethatározat 27. cikke (3) bekezdése g) pontjának és (4) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy e hozzájárulást, amelytől az a lehetőség függ, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében a kibocsátó tagállamnak átadott személyt az említett elfogatóparancsban meghatározott bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt büntetőeljárás alá vonják, elítéljék vagy fogva tartsák, a végrehajtó tagállam olyan hatóságának kell megadnia, amely a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” minősül.

33 A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében kifejti, hogy az alapeljárás AZ-vel szemben a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) által az eredeti európai elfogatóparancs végrehajtása keretében történő átadást követő, Belgiumban lefolytatott büntetőeljárás keretébe illeszkedik. AZ-t Belgiumban az ezen európai elfogatóparancsban, illetve a kiegészítő európai elfogatóparancsban meghatározott, okirat-hamisításnak, hamisított okiratok felhasználásának és csalásnak minősülő cselekmények miatt szabadságvesztés-büntetésre ítélték. A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy a 2002/584 kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontjában és (4) bekezdésében előírt hozzájárulást a kiegészítő európai elfogatóparancsban szereplő cselekmények miatti büntetőeljárás megindításához az Overleveringswet 14. cikkének megfelelően az amszterdami ügyészség ügyésze adta meg.

34 Márpedig AZ a kérdést előterjesztő bíróság előtt azt a kérdést veti fel, hogy az amszterdami ügyészség ügyésze megfelel-e a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalmának, és hogy következésképpen ez az ügyész a jelen ügyben megadhatja-e az ezen kerethatározat 27. cikke (3) bekezdése g) pontjában és (4) bekezdésében meghatározott hozzájárulást.

35 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat előző pontban említett rendelkezései értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalmának a kérdést előterjesztő bíróság által kért értelmezése szükségesnek tűnik ahhoz, hogy e bíróság számára lehetővé tegye annak meghatározását, hogy ilyen hatóság adta-e meg az e kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontjában és (4) bekezdésében előírt hozzájárulást a kibocsátott európai elfogatóparancsban szereplő cselekmények miatti büntetőeljárás lefolytatásához, ennélfogva pedig az AZ-vel szemben Belgiumban lefolytatott büntetőeljárás eredményeként történő ítélethozatalhoz.

36 A jelen ügy érdeméhez tartozik az a kérdés, hogy a jelen esetben az említett hozzájárulást ugyanezen kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően adták-e meg, és hogy a kölcsönös bizalom és kölcsönös elismerés elve alapján a kérdést előterjesztő bíróság köteles-e saját jogrendjében elismerni annak joghatásait, ezért nem teheti kérdésessé a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát.

37 Ebből következik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdés 1) és 2) pontjáról

38 Első kérdésének 1) és 2) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalma az uniós jog önálló fogalmának minősül-e, és ha igen, mely kritériumokat kell figyelembe venni e fogalom tartalmának meghatározásához.

39 A 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében a tagállamok határozzák meg a nemzeti joguk szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására vagy végrehajtására hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóságokat. E rendelkezések lényegében azt írják elő, hogy az „igazságügyi hatóságnak” nemcsak az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozatot kell meghoznia, hanem az ilyen elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó határozatot is.

40 E kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében meghatározott „kibocsátó igazságügyi hatóságot” illetően a Bíróság kimondta, hogy bár az eljárási autonómia elvének megfelelően a tagállamok nemzeti joguk alapján kijelölhetik az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes „igazságügyi hatóságot”, e fogalom értelmét és terjedelmét nem lehet az egyes tagállamok mérlegelésére bízni, az említett fogalom az Unió egészében önálló és egységes értelmezést követel meg, figyelembe véve egyúttal az említett kerethatározat 6. cikke (1) bekezdésének szövegét, kontextusát, valamint az e kerethatározattal elérni kívánt célkitűzést (2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 48. és 49. pont; 2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie [Lyoni és tours-i ügyészség] ítélet, C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 51. pont).

41 Ugyanezen okokból a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalma az uniós jog önálló fogalmának tekintendő.

42 Az e fogalom tartalmának meghatározásához figyelembe veendő kritériumokat illetően először is meg kell jegyezni, hogy a Bíróság már megállapította, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében szereplő „igazságügyi hatóság” kifejezés nem szorítkozik kizárólag a tagállami bírák vagy bíróságok kijelölésére, hanem azt úgy kell érteni, mint amely tágabb értelemben kijelöli az ezen állam büntető igazságszolgáltatásában részt vevő hatóságokat is, eltérően többek között a minisztériumoktól vagy rendőrségektől, amelyek a végrehajtó hatalomhoz tartoznak (2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 50. pont; 2019. május 27-i PF [Litvánia főügyésze] ítélet, C-509/18, EU:C:2019:457, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Az ügyészségek az érintett tagállam igazságszolgáltatásában vesznek részt (lásd ebben az értelemben többek között: 2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 63. pont; 2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie [Lyoni és tours-i ügyészség] ítélet, C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 53. pont).

44 Másodszor, a Bíróság kifejtette, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében említett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak” képesnek kell lennie e feladat objektív módon való ellátására, figyelembe véve minden terhelő és mentő körülményt anélkül, hogy ki volna téve azon kockázatnak, hogy határozathozatali jogköre különösen a végrehajtó hatalom részéről külső utasításoknak volna kitéve, oly módon, hogy semmilyen kétség nem férhet ahhoz, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozat e hatóságtól származik, nem pedig az említett hatalomtól. Következésképpen a kibocsátó igazságügyi hatóság biztosítékot kell, hogy tudjon adni a végrehajtó igazságügyi hatóság számára arra vonatkozóan, hogy a kibocsátó tagállam bírósági rendszere által nyújtott garanciákra tekintettel függetlenül jár el az európai elfogatóparancs kibocsátásával járó feladatok ellátása során. E függetlenség megköveteli a jogállásra és a szervezetre vonatkozó olyan szabályok fennállását, amelyek képesek biztosítani, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság az ilyen elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozat meghozatala keretében ne legyen kitéve azon kockázatnak, hogy többek között a végrehajtó hatalomtól származó egyedi utasításnak van alávetve (2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 73. és 74. pont; 2019. május 27-i PF [Litvánia főügyésze] ítélet, C-509/18, EU:C:2019:457, 51. és 52. pont).

45 Ezenkívül, amikor a kibocsátó tagállam joga az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó hatáskört az e tagállam igazságszolgáltatásában közreműködő olyan hatóságra bízza, amely maga nem valamely bíró vagy bíróság, az ilyen elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozattal és különösen az ilyen határozat arányos jellegével kapcsolatban az említett tagállamban olyan bírósági jogorvoslattal kell tudni élni, amely teljes mértékben megfelel a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek (2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 75. pont; 2019. május 27-i PF [Litvánia főügyésze] ítélet, C-509/18, EU:C:2019:457, 53. pont).

46 E tekintetben a Bíróság pontosította, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó, valamely más hatóság, nem pedig bíróság által hozott határozattal szembeni bírósági jogorvoslati lehetőség fennállása nem feltétele annak, hogy ez a hatóság a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóságnak” minősülhessen. Az ilyen követelmény nem az említett hatóság jogállására és szervezetére vonatkozó szabályokhoz kapcsolódik, hanem az ilyen elfogatóparancs kibocsátására irányuló eljáráshoz, amelynek meg kell felelnie a hatékony bírói jogvédelem követelményének (lásd ebben az értelemben: 2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie [Lyoni és tours-i ügyészség] ítélet, C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 48. és 63. pont; 2019. december 12-i Openbaar Ministerie [Svéd ügyészség] ítélet, C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, 30. és 53. pont).

47 Márpedig a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) és (2) bekezdésében említett igazságügyi hatóságok jogállása és jellege azonos, noha ezen igazságügyi hatóságok egyfelől az európai elfogatóparancs kibocsátásával, másfelől pedig az ilyen elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatban különböző feladatokat látnak el.

48 Először is a 2002/584 kerethatározat célja ugyanis, amint arra a jelen ítélet 28. pontja emlékeztet, a szuverén államok közötti hagyományos együttműködési rendszer felváltására szolgáló, közvetlenül az igazságügyi hatóságok közötti egyszerűsített átadási rendszer létrehozása, amely rendszer – a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térségben a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásának biztosítása céljából – maga után vonja a politikai hatalom bevonását és értékelését (2019. május 27-i OG és PI ítélet [Lübecki és zwickaui ügyészség], C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 65. pont; 2019. május 27-i PF [Litvánia főügyésze] ítélet, C-509/18, EU:C:2019:457, 43. pont; 2019. október 9-i NJ [Bécsi ügyészség] ítélet, C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, 32. pont).

49 Ez a kerethatározat arra az elvre épül, amely szerint az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos határozatok minden, az ilyen jellegű határozatokra jellemző – különösen a kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésében szereplő alapvető jogokból és alapvető jogelvekből eredő – garanciában részesülnek. Ez azt vonja maga után, hogy nemcsak az európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos határozatot, hanem az ilyen elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozatot is olyan igazságügyi hatóság hozza, amely megfelel a hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelményeknek, így pedig azt, hogy a tagállamok közötti, a kerethatározatban előírt átadási eljárás egészére bírósági felülvizsgálat alatt kerüljön sor (2016. november 10-i Kovalkovas ítélet, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 37. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 56. pont).

50 Amint az a 2002/584 kerethatározat (8) preambulumbekezdéséből kitűnik, az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy abban a tagállamban, amelyben a keresett személyt elfogták, igazságügyi hatóság határoz az átadásról.

51 Másodszor, e tekintetben meg kell jegyezni, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása – csakúgy, mint az ilyen elfogatóparancs kibocsátása – sértheti az érintett személy szabadsághoz való jogát, amennyiben a végrehajtás a büntetőeljárás lefolytatása céljából a kibocsátó igazságügyi hatóság részére történő átadás érdekében a keresett személy elfogásához vezet.

52 Harmadszor, az európai elfogatóparancs büntetőeljárás lefolytatása céljából történő kibocsátására vonatkozó eljárást illetően emlékeztetni kell arra, hogy az európai elfogatóparancs rendszere ily módon a keresett személyt megillető eljárási jogok és alapvető jogok kétszintű védelmét tartalmazza, ami magában foglalja egyrészt, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelményeknek megfelelő határozatot kell hozni, legalább az említett védelem egyik szintjén (lásd ebben az értelemben: 2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 68. pont; 2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie [Lyoni és tours-i ügyészség] ítélet, C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 60. pont), másrészt pedig, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése szerinti „kibocsátó igazságügyi hatóság”, vagyis az európai elfogatóparancs kibocsátásáról végső soron határozatot hozó jogalany objektív módon és függetlenül járhasson el az európai elfogatóparancs kibocsátásával járó feladatok ellátása során, még akkor is, ha ezen európai elfogatóparancs valamely bíró vagy bíróság által hozott nemzeti határozaton alapul (lásd ebben az értelemben: 2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 71–74. pont; 2019. október 9-i NJ [Bécsi ügyészség] ítélet, C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, 37. és 38. pont).

53 Ezzel szemben a végrehajtó igazságügyi hatóság beavatkozása az egyetlen védelmi szint, amelyet a 2002/584 kerethatározat előír annak biztosítása érdekében, hogy ezen európai elfogatóparancs végrehajtásának szakaszában e személy számára biztosítottak legyenek a bírósági határozatok elfogadásához kapcsolódó garanciák, különösen az e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésében szereplő alapvető jogokból és alapvető jogelvekből eredő garanciák.

54 A jelen ítélet 47–53. pontjában kifejtett megfontolásokból az következik, hogy a „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett fogalma az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kibocsátó igazságügyi hatóság” fogalmához hasonlóan vagy valamely bírót, illetve bíróságot, vagy pedig olyan igazságügyi hatóságot jelent, így valamely tagállam ügyészségét, amely részt vesz e tagállam igazságszolgáltatásában, és amely független a végrehajtó hatalomtól, a jelen ítélet 44. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően. Amennyiben a végrehajtó tagállam joga az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó hatáskört egy ilyen hatóságra ruházza, e hatóságnak a hatáskörét olyan eljárás keretében kell gyakorolnia, amely tiszteletben tartja a hatékony bírói jogvédelemből eredő követelményeket, ami azt jelenti, hogy e hatóság határozata az említett tagállamban hatékony bírói jogorvoslatnak vethető alá.

55 A tagállamok feladata annak biztosítása, hogy jogrendjeik hatékonyan garantálják a bírói jogvédelemnek a 2002/584 kerethatározat által megkövetelt – a Bíróság ítélkezési gyakorlata által értelmezett – szintjét, az általuk alkalmazott eljárási szabályok segítségével, amelyek jogrendszerenként eltérőek lehetnek (lásd analógia útján: 2019. december 12-i Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg és Openbaar Ministerie [Lyoni és tours-i ügyészség] ítélet, C-566/19 PPU és C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 64. pont).

56 A fenti körülmények összességére tekintettel az első kérdés 1) és 2) pontjára azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalma az uniós jog önálló fogalmának minősül, amelyet úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja valamely tagállam azon hatóságait, amelyek – anélkül, hogy feltétlenül bírák vagy bíróságok lennének – részt vesznek e tagállam büntető igazságszolgáltatásában, az európai elfogatóparancs végrehajtásával együtt járó feladatok ellátásában függetlenül járnak el, és hatáskörüket olyan eljárás keretében gyakorolják, amely tiszteletben tartja a hatékony bírói jogvédelemből eredő követelményeket.

Az első kérdés 3) pontjáról és a második kérdésről

57 A kérdést előterjesztő bíróság az együttesen vizsgálandó első kérdésének 3) pontjával és második kérdésével arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdését, valamint 27. cikke (3) bekezdésének g) pontját és (4) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy valamely tagállam ügyésze az e rendelkezések értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” minősül.

58 Amint az az első kérdés 1) és 2) pontjára adott válaszból következik, az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy a jelen ítélet 54. pontjában felsorolt feltételeknek eleget téve, abban a tagállamban, amelyben a keresett személyt elfogták, „igazságügyi hatóság” határoz az átadásról.

59 Az ugyanezen feltételeknek megfelelő igazságügyi hatóság közreműködésére a 2002/584 kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontjában és (4) bekezdésében előírt hozzájárulás tekintetében is szükség van.

60 A 2002/584 kerethatározat 27. cikkének (4) bekezdésében előírt hozzájárulás megadásáról szóló határozat ugyanis különbözik az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó határozattól, és az érintett személy tekintetében az utóbbi határozat joghatásaitól eltérő joghatásokat fejt ki.

61 E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy e rendelkezés értelmében ezt a hozzájárulást akkor adják meg, ha a bűncselekmény, amelyre vonatkozóan azt kérik, e kerethatározat értelmében önmagában is átadási kötelezettséget von maga után. Ezenkívül a hozzájárulás ugyanazon kötelező, illetve mérlegelhető okok miatt megtagadható, mint amelyeket az említett kerethatározat 3. és 4. cikke az európai elfogatóparancs tekintetében előír.

62 Másrészt igaz, amint arra a holland kormány hivatkozik, hogy amikor a 2002/584 kerethatározat 27. cikkének (4) bekezdése alapján kérik a végrehajtó igazságügyi hatóságtól a hozzájárulását, az érintett személyt az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében már átadták a kibocsátó igazságügyi hatóságnak. Mindazonáltal az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó határozathoz hasonlóan az e hozzájárulásra vonatkozó határozat sértheti az érintett személy szabadsághoz való jogát, mivel az az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő más bűncselekményre vonatkozik, és e személlyel szemben súlyosabb büntetés kiszabásához vezethet.

63 A 2002/584 kerethatározat 27. cikkének (2) bekezdésében rögzített specialitás szabálya szerint ugyanis az átadott személy az átadása előtt elkövetett, az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő más bűncselekmény miatt nem vonható büntetőeljárás alá, nem ítélhető el, és nem fosztható meg szabadságától. A kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságai csak az e cikk (3) bekezdésében előírt esetekben – különösen akkor, ha a hozzájárulást az említett kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontja és (4) bekezdése alapján adták meg – jogosultak arra, hogy e személyt az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő más bűncselekmény miatt büntetőeljárás alá vonják, vagy elítéljék.

64 Következésképpen, attól a kérdéstől függetlenül, hogy a 2002/584 kerethatározat 27. cikkének (4) bekezdésében előírt hozzájárulást megadó igazságügyi hatóságnak meg kell-e egyeznie a szóban forgó európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatósággal, e hozzájárulást semmi esetre sem adhatja meg az a hatóság, amely a döntéshozatali hatáskörének gyakorlása keretében a végrehajtó hatalomtól származó egyedi utasításnak van alávetve, és amely következésképpen nem felel meg az ahhoz szükséges feltételeknek, hogy az e kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” minősüljön.

65 A jelen ügyben a holland kormány észrevételeiből kitűnik, hogy valamely személynek az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadására irányuló eljárást illetően a holland jog szerint az amszterdami ügyészség ügyészének feladata, hogy a rechtbank Amsterdamhoz (amszterdami bíróság) forduljon ezen európai elfogatóparancs végrehajtás

szempontjából történő vizsgálata érdekében. E kormány mindazonáltal hangsúlyozta, hogy az átadásról szóló határozatot végső soron e bíróságnak kell meghoznia, mivel az amszterdami ügyészség ügyésze csupán e határozat végrehajtására jogosult.

66 Ennélfogva úgy tűnik, hogy a valamely személy európai elfogatóparancs végrehajtása keretében történő átadására irányuló bírósági határozatot a holland jog értelmében a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) fogadja el, amelynek a 2002/584 kerethatározat értelmében vett „igazságügyi hatóság” minősége egyáltalán nem vitatott.

67 Ezzel szemben, ami a 2002/584 kerethatározat 27. cikkének (4) bekezdésében előírt hozzájárulás megadására vonatkozó határozatot illeti, a holland kormány jelezte, hogy e határozatot egyedül az amszterdami ügyészség ügyésze hozta meg, tekintettel arra, hogy az érintett személyt a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) által hozott határozatnak megfelelően már átadták a kibocsátó igazságügyi hatóságnak. Márpedig a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy a bírósági szervezetről szóló törvény 127. cikke értelmében ez az ügyész alá lehet rendelve a holland igazságügy-miniszter egyedi utasításainak. Következésképpen a jelen ítélet 64. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel nem tekinthető úgy, hogy az említett ügyész megfelel az ahhoz szükséges feltételeknek, hogy e kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése, 27. cikke (3) bekezdésének g) pontja és (4) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” minősüljön.

68 E megállapítást nem teheti kérdésessé az a tény, hogy – amint arra a holland kormány az észrevételeiben hivatkozik – az amszterdami ügyészség ügyésze által adott hozzájárulás ellen az érintett személy jogorvoslattal élhet a voorzieningenrechter (ideiglenes intézkedésről határozó bíró, Hollandia) előtt.

69 Az e kormány által szolgáltatott információkra tekintettel ugyanis nem tűnik úgy, hogy e jogorvoslati lehetőség fennállása önmagában alkalmas lenne arra, hogy felvértezze az amszterdami ügyészség ügyészét azon kockázattal szemben, hogy a 2002/584 kerethatározat 27. cikkének (4) bekezdésében említett hozzájárulásra vonatkozó határozatát illetően alá lehet rendelve a holland igazságügy-miniszter egyedi utasításának (lásd analógia útján: 2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 86. pont).

70 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdés 3) pontjára és a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdését, valamint 27. cikke (3) bekezdésének g) pontját és (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely tagállam ügyésze, aki – bár részt vesz az igazságszolgáltatásban – döntéshozatali hatáskörének gyakorlása keretében a végrehajtó hatalomtól származó egyedi utasításnak lehet alávetve, nem minősül az e rendelkezések értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóságnak”.

Az első kérdés 4) és 5) pontjáról

71 Az első kérdés 1)–3) pontjára és a második kérdésre adott válaszra tekintettel az első kérdés 4) és 5) pontjára nem szükséges válaszolni.

Az ítélet időbeli hatályának korlátozásáról

72 Az Openbaar Ministerie (ügyészség, Belgium) a jelen ítélet időbeli hatályának korlátozását kérte a Bíróságtól, amennyiben a Bíróság úgy ítélné meg, hogy az olyan hatóság, mint az amszterdami ügyészség ügyésze, nem tartozik a 2002/584 kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontja és (4) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalma alá. E tekintetben azzal érvelt,

hogy a 2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítéletet (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) megelőzően semmilyen körülmény alapján nem volt kétségbe vonható, hogy az ilyen ügyész eljárása összeegyeztethető e kerethatározat rendelkezéseivel.

73 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon értelmezés, amelyet a Bíróság valamely uniós jogszabály kapcsán fejt ki az EUMSZ 267. cikkben ráruházott hatáskör gyakorlása során, megmagyarázza és pontosítja e szabály hatályát és jelentőségét, amely szerint azt a hatálybalépésének időpontjától értelmezni és alkalmazni kell, illetőleg értelmezni és alkalmazni kellett volna. Ebből következik, hogy az így értelmezett szabályt a bíróság alkalmazhatja, és azt alkalmaznia kell az értelmezés iránti kérelemről határozó ítélet kihirdetése előtt keletkezett és létrejött jogviszonyokra is, ha egyébként teljesülnek azon feltételek, amelyek lehetővé teszik az említett szabály alkalmazására vonatkozó pernek a hatáskörrel rendelkező bíróságok előtti megindítását (2016. november 10-i Kovalkovas ítélet, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 A Bíróság csak kivételesen, az uniós jogrendhez szorosan hozzátartozó jogbiztonság általános elvének alkalmazása útján korlátozhatja bármely érdekelt azon lehetőségét, hogy a jóhiszeműen létrejött jogviszonyok vitatása céljából a Bíróság által értelmezett rendelkezésre hivatkozzon. A Bíróság az érdekeltek jóhiszeműségére és a súlyos zavarok kockázatának fennállására vonatkozó két alapvető feltétel teljesülése esetén dönthet e korlátozásról (2016. november 10-i Kovalkovas ítélet, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A jelen ügyben azonban meg kell jegyezni, hogy az ügyészség nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely alapján megállapítható lenne, hogy a Bíróság által a jelen ítéletben elfogadott értelmezési támpontok súlyos zavarok kockázatával járnának az európai elfogatóparancsok végrehajtására irányuló eljárások tekintetében.

76 E körülmények között nincs szükség a jelen ítélet időbeli hatályának korlátozására.

A költségekről

77 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogalma az uniós jog önálló fogalmának minősül, amelyet úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja valamely tagállam azon hatóságait, amelyek – anélkül, hogy feltétlenül bírák vagy bíróságok lennének – részt vesznek e tagállam büntető igazságszolgáltatásában, az európai elfogatóparancs végrehajtásával együtt járó feladatok ellátásában függetlenül járnak el, és hatáskörüket olyan eljárás keretében gyakorolják, amely tiszteletben tartja a hatékony bírói jogvédelemből eredő követelményeket.**

2) **A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdését, valamint 27. cikke (3) bekezdésének g) pontját és (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely tagállam ügyésze, aki – bár részt vesz az igazságszolgáltatásban – döntéshozatali**

hatáskörének gyakorlása keretében a végrehajtó hatalomtól származó egyedi utasításnak lehet alávetve, nem minősül az e rendelkezések értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóságnak”.

Aláírások